

parapluie. Wat verdomd koppig was hij geweest om het kind het ding niet even te laten halen. Daar had je het nou. Eigenlijk zorgzaam was hij niet met al zijn liefde... apenliefde! Hij had opgezien tegen dat gesjouw met die parapluie, dat was het. Egoïsme. Het kind had immers gelijk gehad. Hij legde zijn hand onwillekeurig op den kleinen schouder. Het goed was nat. De jongen keek naar hem op.

‘Nat, hé, vader?’ zei hij.

‘Ja’ zei Johan schor. De hapering in zijn stem bracht het kind er toe de wenkbrauwen op een eigenaardige manier te fronsen. Eenig zwijgen, waarbij hij den vader steelsgewijs aan bleef zien.

Toen zei Dikkie: ‘Gaan we nu een voetbal kopen, vader?’

## *Lode Zielens*

### MENEER PIETERNELLE, JUBILARIS

*(fragment)*

Au plaisir... adieu...

Hij ging haastig hun kringetje rond, hen zeer van ver, met flauwen en snellen druk de fijne vingertoppen reikend, toch minzaam-dankend voor dezen zoo schoonen, zoo onvergetelijken dag. Een feest...!

Schiettekatte riep nog wat na. Hij had de klink van de deur al beet, wilde doorloopen – maar dacht er aan, dat hij nu fatsoenlijk-belangstellend diende te luisteren en op 't eind te lachen had. Want Schiettekatte debiteerde grappigheid, natuurlijk: domme, vervelende grappigheid. Als altijd, trouwens.

Maar dan was Pieternelle er ook bepaald van door.

– Idioten, hoonde hij hen – zijn collega's nochtans – toen hij uit den breeden, bruin glimmenden corridor van dit politiebureau op straat kwam te staan.

Goddank! Hier nam de plechtigheid, de officieele, maar ook en waarom het niet bekennen – hartelijke plechtigheid een einde. Hij had die niet zoo druk en zoo plechtig gewenscht. Eenvoudig, bescheiden... een nederige hulde aan een nederig man, nie-waar? Kom, kom – en Pieternelle moest bij dit ijdel gedacht even de snor bevingeren – alsof deze hulde hem niet gestreeld had, alsof hij er zich niet aan verwacht had zoo glorieus in 't zonnetje gezet te worden. Was hij, omzeggens, niet de goedheid zelve

voor de manschappen? Daar zat geen ijdelheid in, dat tegen u zelf te be-  
kennen. Zij wisten het trouwens opperbest, wat iemand als hij voor hen te  
beteekenen had. 'Een vader zijt g'ons,' stond in hun huldendicht. En ja,  
ja... aller-aangenaamst hadden ze dezen Vrijdag voor hem weten te ma-  
ken, aller-aangenaamst.

Alleen...

Maar nu was hij toch tevreden, dat het uit en voorbij was. Te zeggen:  
dat hij het hierbij maar gelaten had. 't Was nu precies vijf voor half  
twaalf. Van negen uur was dat spelletje nu aan gang. En nog durend. Nog  
zaten ze daar met de roomers vol porto-wijn en de kostelijke sigaren ver-  
dampend in kringenden, blauwen rook. Hem was 't nu welletjes...

Deze gebeurtenis – mijn God: ge-beur-te-nis! – diende eigenlijk met  
stille trom herdacht: Nu precies vijf en twintig jaar geleden, dag aan dag,  
had Emile Pieternele dienst genomen in het Politiekorps van deze stad.  
En had het weten te brengen tot officier van eerste klas. Een man van  
aanzien was hij dus wel. Maar – en dat hadden de stumperds van colle-  
ga's niet gevoeld: op die vijf en twintig jaren dienst was hij ook precies  
vijf en twintig jaren verouderd. Geen pretje daaraan te denken! Een en  
vijftig was hij al. Tot veertig was het de stijgende lijn geweest. Al meer  
dan tien jaren 'beklom' hij immers de dalende! Een en vijftig, vijf en  
twintig.... Verdomme.... Maar kom, er niet aan denken. Niet pessi-  
mistisch worden op dezen dag, die nog geheel open lag in schoone ver-  
wachting en heerlijkheid... in zaligheid wel, hem door Lisy, zijn vrien-  
din Lisy te bereiden.... Ja, en het personeel van de wijk: collega's en  
politie-agenten, waarbij zich de heer kommissaris, lui-même, wel wou  
aansluiten, hadden dezen dag niet onopgemerkt willen laten voorbijgaan  
en hem van ochtend per auto afgehaald, hem naar het opgesmukte, door  
veel guirlandes en vlaggen overdadig gepalleerd bureel gebracht.... En  
daar had hij niet min dan vijf speeches lijdzaam moeten slikken: de  
kommissaris grijsde erbij van ontroering – en bloemen en geschenken te  
ontvangen gekregen. Zijn dankwoord was zeer kort. Gelukkig kon hij  
veinzen door tranen van aandoening overstelpt te zijn, zoodat hem de  
woorden niet door de keel wilden! Och, 't was allemaal goed bedoeld,  
maar als ge, gelijk hij, ondanks dien botten dienst niet geheel afgestompt  
waart en het gevoel voor humor niet geheel verloren had, kondt ge toch  
al die dingen niet zoo au sérieux nemen, als de ander wel wenschten, bij  
zulke plechtigheid!

Maar, 't was nu amen en uit. Hij stond op straat. Goed zoo.

En wat een weertje, 'n Jubilarissen weertje. Zachte zon, teêrblauwe  
lucht met witte wolkendrensels, stille glanzing overal en, – na dagen  
regen – deugdelijke wamte. De smalle straat lag rustig, omsloten tusschen  
de hooge, bleke burgerhuizen. Er was hier een weldadige stilte, wijl

rondom toch het verkeer van de middenstad in groot rumoer opdaverde. Pieternelle voelde en genoot zeer van deze behagelijke rust.

– Bonjour, zei hij dan welluidend tegen 'n politie-agent, die hupsch salueerde. – Vriend, – ging hij voort, zeer tot eigen verbazen, ge vergeet de witte handschoenen. Zomertenuē....

– Ja, ja... stamelde de agent. Tot uw orders, mijnheer Pieternelle. Hier zijn ze....

– Doe aan jongen.... Voor mij is 't niet... maar, als 'ne inspekteur.... Hier zie 'n havannake. Stopt ze gauw weg en smoot ze straks op mijn gezondheid. Au plaisir, hé....

– Menéér, deed de agent met stemverheffing: hij kon zich verheugen in 't bezit van een dankbaar hart.—

Pieternelle kuierde verder. Geluk zong in hem.... Kneep daardoor al eens de oogen dicht, dan weer open, krulde met liefhebbende hand zijn – goddank – nog blonden snor en stelde dan in een vitrien vast dat hij, ondanks zijn... jaren... toch 'n 'slanke' verschijning gebleven was. Kijk, hoe zwierig, hoe lenig, hoe... ja, elegant hij daar stepte, neuriënd 'Valencia.'

Dit bruin-grijze kostuum stond hem prachtig. Wat een snit! Als aan 't lijf gegoten! Even links draaien.... Langs alle kanten voortreffelijk, en hoe zijn purperen das daarmede harmonieerde! Kranige vent toch.... Alleen die oogjes, een beetje... nu ja, wat water-achtig, niet, wat ge noemt: klaar en vinnig. Maar... natuurlijk, dat voortdurend moeten pimpelen van ontroering had daar schuld aan....

De straat zwenkte.

Toen was er, aan de paarse schaduwzijde het café 'Chez Nous'. Hier zou Pieternelle binnengaan. Resideerde hier niet Lisy, de pronte, charmante serveuse van dit cafétje? Het gansche, groote spiegelraam van dit in taveerne herschappen burgerhuis was met prachtige blanke gordijnen behangen, – niet dóór te zien. Tegen den zijkant waren zij opengeschoven en van uit deze opening keek Lisy in den namiddag mistroostig de straat op.

Hier kwam hij wel eens meer. Toch alleen maar in den voormiddag, als hij niet door anderen kon gehinderd en... gezien worden. Het zonlicht schoof er zeer matig door de gordijnen, zoodat koelte tusschen de muren gestold hing. Het breede, van spiegels glanzend buffet was er in een nis. Het fletse licht viel op de vele wijnflesschen en roomers, welke er bestendig aanwezig stonden op de met groene sierplanten gesmukte schabben. Er waren die fijne tafeltjes, met boeketjes van violen, flieren, reseda in lang-halzige, dunne glazen; er waren die zachte, breed geheupte, stil-glimmende stoelen, er was de piano, het wollige tapijt, het roode, vlamrende behangsel met 'The Kiss' platen gegarneerd.... Maar bo-

venal er waren die fijne huiveringen van rijkdom, die zachte streelingen van delicatessen, die als aromen door het vertrek sliedden.

Pieternele sprak er stiller, lachte er fijner, niet zoo baldadig als zijn gewoonte was.

Hier plachte hij dan tweemaal in de week te komen en er Lisy op een fleschke 'Grave' te trakteen. Samen dronken zij het zeer genietend uit. Maar wat bovenal de bekoorlijkheid gaf aan zulke bezoeken: het was de pikante aanwezigheid van Lisy, haar pittige dialoog, haar fluweelen oogenspel. Het was het zweven op den rand, het was de voortdurende aanwezigheid van het... gevaar.

Ja, — hij had een brave, kruisbrave vrouw. Nooit had hij ze ook maar in het minst te kort gedaan. Maar... zoo zeurig, zoo onverschillig als ze den laatsten tijd geworden was. Enne... zijn hart was nog jong! Zoo jong als van wie ook. Als hij dacht aan Schiettekatte, Dobbelaere, aan die en die van de collega's... doorbrave huisvaders allemaal, maar al zoo veel ouder dan hun jaren, zooveel ouder dan hij... Hij hoorde niet tot hun soort. Welnee. Hij was niet deftig, geen 'bourgeois'. Had hij niet wat de menschen smalend noemden: 'n verhouding? Een vriendschap-pelijke verhouding evenwel, want Lisy — God, zijn minnares was ze nooit geweest. Maar dan toch: hij wist zich met een zekere sfeer omhangen, een sfeer van vrouwenkenner en vrouwenvriend, een sfeer van 'homme du monde' — dát wat de andere officieren niet hadden, niet hebben konden — en wat zij hem, onder hun misprijzen door, fel benijden.

Hij wist nochtans: zijn carrière zou hij door deze bezoeken niet tot afsluiten brengen. Commissaris van Politie zou hij niet meer worden. Hoefde trouwens ook niet. Was wel tevreden met wat hij had: officier van éérste klas en dienstoverste. De practische wijkcommissaris dus. De andere, de echte teekende de stukken maar. Hij voerde uit. Natuurlijk was de andere beter gesalarieerd. Stond echter al met een voet in het graf. Want commissaris zijn is de laatste étape voor de dood komt....

Hij was zeer tevreden zoo. Zijn vriendin, Lisy, wou hij nog voor geen honderd kommissariaten ruilen. Juist omdat zij daarboven, de burgemeester en de hoofdkommissaris, hem deze bezoeken zoo kwalijk namen, daar iets ergs in vermoedden — mijn God! dat anderen er zoo over dachten was juist het prettige, het streelende ervan.

Och, die Lisy. Aller-charmantst was ze toch. Had ze hem vanochtend al niet bedacht door hem roode en witte anjelieren 'naamloos' te zenden? Die schat toch. Het heerlijkste ging nu komen. Lisy kreeg van de patronne om de veertien dagen een Vrijdag vrij. En Pieternele had haar weten te overhalen om dezen Vrijdag samen door te brengen. Hij had haar een uitstapje voorgesteld: Sinte Mariaburg, Schooten, Cappellen Brasschaet. Het weer was nu zacht en heerlijk. In een open rijtuig zou het delicioes